

IMPOSSIBLE SR. TORRAS

S'arribat l'hora en que sense apassionaments, serena i fredament, diguéem les veritats de les coses; sense ambatjes i rodetjos i sense volguer caurer amb el deprevat vici de l'insidia i del atac personal. Jamai havem sigut amics d'aitals procediments, impropis de persones cultes i decentes, doncs sabem llenarnos al torneig de la discussió, guardant els deguts respectes al adversari.

Valguentse d'armes i procediments sempre criticables, el Sr. Torras guanyá unes eleccions de Concejals, eleccions que han sigut l'eina de cavar la seva fosa política perquè l'han portat al mes gran dels fracassos i despres-tigis.

Envalentonat, portat per el seu orgull, impropri del seu *ideal* polític titulat *demócrata*, pujantli la vara de mando al cap, va començar a fer, segons éll, una neteja del personal del municipi, perquè eran persones faltades de coneixements per a complir amb els seus comés i massa viciosos per a que puguessin tindre la serenitat necessaria a l'hora del treball.

Seguidament, començá una política enganyosa, atraienta, com les dones llunyanes, i que ara seguida de la mes gran de les equivocacions, empró equivocació parcial per els fins que éll persegua. Sense aturarse en lo que a la població i al seu municipi fa referencia, s'embolica en tot lo que al districte afecta, i procura minar, i sembrar d'odis insans els llocs mes apassibles i tranquils.

Vingueren unes eleccions generals i començá la crehuada, del desprestigi, i tot pensant amb el segur éxit d'aquelles eleccions, i propagant per arreu el futur éxit d'aquella, per éll desastrosa jornada, feu el mes grant dels ridícols i tingué que plorar com a dona feble en un recó, el seguit de mals papiers que habia anat fent durant aquella campanya molt propia d'un senyor que's digui Torras, d'un altre que's digui Boét, i escudats amb un senyor que's diu Suárez Inclán.

Revolcantse en una balsa de llot, com reptil ferit per la petjada d'un home, buscant vida i tranquil·litat i ademés seguretats per el pervindre polític, no repara amb escomeses impropies d'un home que suposabam de clar criteri i del degut convenciment de lo que's noblesa i llealtat política.

Al Sr. Torras res l'importa que Granollers vaigi be o no; res l'importa la marxa municipal; lo que l'interessa es la vanitat d'ésser alcalde i després diputat provincial; empró, no, Sr. Torras, se'l coneix ja massa per tot arreu, tothom políticament sap qui es, i per si falta sapiguer la seva táctica política, sols hi ha que fer un recordatori dels seus desgraciats actes enfront l'Alcaldia d'aquest municipi.

La seva enveja, el seu deliri de prohóm i la seva vanitat, no'l deixan ni'l deixaran fer res, i nosaltres clara i netament, empró amb tota la llealtat de l'adversari, estem i estarem sempre enfront de les seves coses, perquè de bona no n'ha fet cap i les que ho semblan, son de fins personals.

Les eleccions s'acostan, el govern tambaleja, el Sr. Suárez Inclán no será mai mes Governador de Barcelona i el Sr. Torras ni pot ni podrá continuar en l'Alcaldia, ni será diputat provincial.

I tot lo manifestat no son pensaments, son realitats; impossible Sr. Torras. Impossible es vosté devant del poble convençut.

I are noble i llealment, discutirém tot lo que vulgui i demostrarem documentadament tots els seus procediments cimentats amb l'enveja i....

No'ns arredra res, Sr. Torras, a noblesa, noblesa, a mala fé, mala fé; per lo tant ja ho sap, enfront de vosté are i sempre, lo que sentim i lamentem es que's veigi obligat a deixar l'Alcaldia, per a vosté una sort, per a nosaltres una desgracia.

I sense ánims de ferir a la persona, a l'home polític li diem i repetim, que's el major dels fracassats i que devant de la seva política are i sempre ens sentim valents i superhoms. — T.

11 SETEMBRE 1714

Heu-se aquí la data memorable d'una jornada épica que omple la més gloriosa página de l'història de Catalunya a través de les lluites consagrades a la grandesa dels nostres ideals de redenció.

Fou un jorn de sang i de sacrifici, qual recort imperdurable segueix vibrant en llur pensament i fa bategar el cor, no se si de joia o de dolor, d'entusiasme o indignació.

Mes de dos segles fa ja que un poble viril s'aixecá airat amb só de guerra, i lluitá braument contra els exèrcits invasors d'En Felip V, aquell rei despòtic que volfa arrebatar-nos els drets i les llibertats d'aquesta terra, i, com si fos ahir, la rebeldia d'aquells heroics catalans segueix ferma i vigorosa per a lluitar hasta el definitiu triomf de la causa de Catalunya.

Es la rebeldia, nostre patrimoni, l'esprit de la raça que no vol cadenes que l'esclavitzin, es l'arma poderosa que esgrimeix tot poble quant no li val la forsa de la raó per a imposar la raó de la forsa, tant per a conservar les llibertats conquerides per els nostres antepassats, com per a conseguir la realització d'altres aspiracions noblement inspirades per l'engrandiment i prosperitat de la patria estimada.

I avui que's commemora tant cruenta diada, honrém la memoria del héroe En Rafel de Casanova que sucumbí víctima de la tirania, morint trágicament defensant pam a pam la bella Ciutat de Barcelona.

I aquí, on tenim carrers que porten el nom de senyors respectables pero d'escassos mérits, ¿no podríem homenetjar l'excels patrici posant son gloriós nom a una de nostres principals vies?

I per a fer extensiu aquest homenatge a tots els demés heroes d'aquella sangnanta jornada, ¿no serfa just que cada aniversari fos representat arreu de Catalunya el patriótic monólec d'estil bélic

«El mestre Olaguer» del nostre compatrici l'Angel Guimerá, gloria de les lletres catalanes?

S'honra a sí mateix el poble que sab honorar a homes com En Rafel de Casanova, Conceller en Cap que fou de la gran ciutat comtal el 11 de Setembre de 1714.

LLUIS BUSQUETS.

Granollers, 11 de Setembre 1916.

Preguem als nostres llegidors ens perdonin el que no haguessin rebut el nombre passat, degut a una empastellada, que al moment de la compaginació es va sofrir.

Havém tingut de retirar original del que publicavem per a donar cabuda a altre de mes oportunitat. Repetim el nostre prec i procurarem no torni a passar tal anomalia.

El Repartiment

El repartiment posat al cobro per l'Ajuntament, cada dia porta mes rebombori per part dels vehins afectats.

Tots se queixen del mateix mal, per que carreguen les utilitats sense causa ni raó, essent tot plegat un despropòsit tant gran, que fora injust que nosaltres l'apoiessim.

Es veu ben clar que aquest repart, ha sigut fet sense orientació de cap mena, lo que si s'ha tingut gran cuidado es, en ficar quantitats petites a tots aquells mes íntims del nostre batlle, (sempre en calitat de grans industrials) sens dupte per a que no cridin, ja que éll mateix els hi va recomanar l'any passat que no paguessin, i ara's troba'l nostre batlle, que no pot carregar en aquestos i ho fa tant fort com pot a la classe mitja i als petits treballadors, empró ¿qué no veu que si vol obligar a pagar als petits per a salvar als grans, els primers s'aixecarán com un sol home en contra seu? ¿qué no veu que aixó de fer les coses a capritxo, com vulguen dir que lo que V. fa s'ha d'atendre, no pot ésser? ¿Qué tal volta es creu que aquí es un país per a civilitzar? ¡Ah, Sr. Torras! si V. tingués noció exacta de la seva situació, que no'l guies la vanitat i l'ambició de prohóm, estém convençuts que seguidament abandonaria el càrrec, perquè tot el desastre en que's troba el nostre poble, es degut als seus **cap-bugons**, sense altre finalitat que la de volguer manar i prou.

Nosaltres creiem que qui embolica, deu haver de desembolicar sofrint totes les seves conseqüències; els **tomballons**, van be i tenen els seus efectes momentaniament, empró després, fan com les pilotes que reboten en contra del mateix que les tira.

Cregui Sr. Torras, no sigui tant absolut, deixis de tantes ambicions polítiques, no siga tant odiós envers els seus enemics, perquè de persistir per aquest camí, sols se li espera el derrumbament general (políticament) i será arreconat com un perfecte trasto inútil.

V.